

Évközi 32. Vasárnap C

Az Úr azonban hűséges, megerősít benneteket, és megoltalmaz a gonosztól. (2 Tessz 3,3)

Olvasmány

2 Makkabeus 7,1-2.9-14

A pogány Antiokhosz Epifánész uralkodása idején történt, hogy elfogtak hét testvért, anyjukkal együtt. A király arra akarta őket kényszeríteni, hogy egyenek a sertéshúsból, ezért korbáccsal és szíjjal verték őket.

Az egyikük, aki a többiek nevében is beszélt, ezt mondta: "Mit akarsz tőlünk kérdezni vagy megtudni? Mert készek vagyunk rá, hogy inkább meghaljunk, semmint megszegjük atyáink törvényeit."

A második, amikor már végét járta, felkiáltott: "Te gonosztevő! Földi életünket elveheted, de a mindenség királya feltámaszt minket az örök életre, mert az ő törvényeiért halunk meg."

Utána a harmadikat kínozták meg. Amikor nyelvét követelték, készségesen kinyújtotta, és a kezét is bátran odatartotta. Hősiiesen mondta: "Az ég adta, de törvényeiért kevésbe veszem. Remélem, újra visszakápom tőle." Még a király és környezete is elámult az ifjú bátorságán, aki a kínokat ennyire semmibe vette.

Miután meghalt, ugyanilyen kínzásoknak vetették alá a negyediket is. Amikor már-már halálán volt, így szólt: "Vigasztaló nekünk emberkéz által veszni el, ha belekapaszzkodhatunk abba az Isten adta reménybe, hogy ő feltámaszt minket. Ám a te számodra nincs feltámadás az életre."

Szentlecke

2 Tesszalonikiékhöz 2,16–3,5

Testvéreim! Isten, aki szeretett minket, s kegyelmével állandó vigasztalást és jó reménységet ajándékozott nekünk, vigasztalja meg szíveteket, és szilárdítson meg benneteket minden jó tettben és szóban.

Végül, imádkozzatok értünk, testvérek, hogy az Úr szava terjedjen és dicsőségre jusson, mint nálatok is, és hogy megszabaduljunk az ártó és gonosz emberektől. A hit ugyanis nem mindenkié.

Az Úr azonban hűséges, megerősít benneteket, és megoltalmaz a gonosztól. Bízunk az Úrban, hogy megtartjátok, amit meghagytunk nektek, és a jövőben is meg fogjátok tartani. Az Úr vezérelje szíveteket Isten szeretetére és krisztusi türelemre!

Abban az időben Jézus ezeket mondta a szaduceusoknak, akik azt tartják, hogy nincs feltámadás: "A világ fiai nőülnek és férjhez mennek. Akik pedig méltók rá, hogy eljussanak a másik világba és a halálból való feltámadásra, nem nőülnek, s nem is mennek férjhez. Hiszen már meg se halhatnak többé, mert az angyalokhoz hasonlítanak, és az Istennek a fiai, mert feltámadtak.

Arról, hogy a halottak feltámadnak, már Mózes is beszélt a csipkebokorról szóló részben, ahol az Urat Ábrahám Istenének, Izsák Istenének és Jákob Istenének nevezi. Isten azonban nem a holtaké, hanem az élőké, hiszen mindenki érte él."

Elmélkedés

A szaduceusok – konzervatív párt Jézus idejében – csak Mózes öt könyvét ismerték el bibliaként. Mivel ott betűhöz ragaszkodó írásmagyarázóként nem találtak olyan helyet, ahol kifejezetten a holtak feltámadásáról esik szó, ezért rövid úton elvetették ezt a tanítást – és vele együtt az ember halhatatlanságáról szóló elképzelést is. Kérdésükre válaszként Jézus először kihangsúlyozza a különbséget az evilági élet (ahol az utódok nemzése fontos az élet fenntartásához) és a jövő élet között (ahol az élet fennmaradása nem utódok által biztosított, hanem az magából isteni életben való részesedés). Jézus is ugyanarra a tekintélyre hivatkozik, mint a szaduceusok; a mózesi írásokra. Emlékeztet arra, hogy Isten ebben az élő Istenének nevezi magát; azért mindenkinek élnie kell, még a megholtaknak is, mert Ő nem a holtak Istene. A húsvéti hittitok sem mond egyebet számunkra, mint hogy nem kell félnünk a haláltól, mert Jézus feltámadása egész egyszerűen Isten üdvözítő cselekedete. Semmi egyéb nem lehet keresztény életünk alapja, mint a Jézussal való halál- és életközösség. Ezt a hitet naponta megkérdőjelezi számos tapasztalat, amelyek látszólag azt bizonyítják, hogy valójában a halál erősebb az életnél. Talán kipróbálhatjuk egyszer a következő időben, hogy tudatosan higyjünk az életben, naponta állítsuk legalább egyszer szemünk elé, hogy nem a halál, hanem az élet hordozza az örökkévalóság ígérését. Mert Isten, akiben hiszünk, az élő, és nem a holtak Istene. És akinek nem kell félnie a haláltól, csak az vállalhatja az életet – a maga teljességében!

Évközi 32. Vasárnap C

Az Úr azonban hűséges, megerősít benneteket, és megoltalmaz a gonosztól. (2 Tessz 3,3)

Olvasmány

2 Makkabeus 7,1-2.9-14

A pogány Antiokhosz Epifánész uralkodása idején történt, hogy elfogtak hét testvért, anyjukkal együtt. A király arra akarta őket kényszeríteni, hogy egyenek a sertéshúsból, ezért korbáccsal és szíjjal verték őket.

Az egyikük, aki a többiek nevében is beszélt, ezt mondta: "Mit akarsz tőlünk kérdezni vagy megtudni? Mert készek vagyunk rá, hogy inkább meghaljunk, semmint megszegjük atyáink törvényeit."

A második, amikor már végét járta, felkiáltott: "Te gonosztevő! Földi életünket elveheted, de a mindenség királya feltámaszt minket az örök életre, mert az ő törvényeiért halunk meg."

Utána a harmadikat kínozták meg. Amikor nyelvét követelték, készségesen kinyújtotta, és a kezét is bátran odatartotta. Hősiiesen mondta: "Az ég adta, de törvényeiért kevésbe veszem. Remélem, újra visszakápom tőle." Még a király és kömyezete is elámult az ifjú bátorságán, aki a kínokat ennyire semmibe vette.

Miután meghalt, ugyanilyen kínszásoknak vetették alá a negyediket is.

Amikor már-már halálán volt, így szólt: "Vigasztaló nekünk emberkéz által veszni el, ha belekapaszzkodhatunk abba az Isten adta reménybe, hogy ő feltámaszt minket. Ám a te számodra nincs feltámadás az életre."

Szentlecke

2 Tesszalonikiékhez 2,16–3,5

Testvéreim! Isten, aki szeretett minket, s kegyelmével állandó vigasztalást és jó reménységet ajándékozott nekünk, vigasztalja meg szíveteket, és szilárdítson meg benneteket minden jó tettben és szóban.

Végül, imádkozzatok értünk, testvérek, hogy az Úr szava terjedjen és dicsőségre jusson, mint nálatok is, és hogy megszabaduljunk az ártó és gonosz emberektől. A hit ugyanis nem mindenkié.

Az Úr azonban hűséges, megerősít benneteket, és megoltalmaz a gonosztól. Bízunk az Úrban, hogy megtartjátok, amit meghagytunk nektek, és a jövőben is meg fogjátok tartani. Az Úr vezérelje szíveteket Isten szeretetére és krisztusi türelemre!

Abban az időben: Odajárultak Jézushoz néhányan a szadduceusok közül, akik azt tartják, hogy nincs feltámadás, és megkérdezték tőle:

"Mester! Mózes meghagyta nekünk: Ha valakinek meghal a testvére, és asszonyt hagy maga után, gyermeket azonban nem, akkor a testvér vegye el az özvegyet, és támasszon utódot testvérenek.

Volt hét testvér. Az első megnősült, aztán meghalt utód nélkül. Az asszonyt elvette a második, aztán a harmadik, majd sorra mind a hét. De mind úgy halt meg, hogy nem maradt utód utána. Végül az asszony is meghalt.

A feltámadáskor vajon kié lesz az asszony? Hisz mind a hétnek felesége volt."

Jézus ezt válaszolta nekik: "A világ fiai nőszülnek és férjhez mennek. Akik pedig méltók rá, hogy eljussanak a másik világba és a halálból való feltámadásra, nem nőszülnek, s nem is mennek férjhez. Hiszen már meg se halhatnak többé, mert az angyalokhoz hasonlítanak, és az Istennek a fiai, mert feltámadtak.

Arról, hogy a halottak feltámadnak, már Mózes is beszélt a csipkebokorról szóló részben, ahol az Urat Ábrahám Istenének, Izsák Istenének és Jákob Istenének nevezi. Isten azonban nem a holtaké, hanem az élőké, hiszen mindenki érte él."

Elmélkedés

A szadduceusok – konzervatív párt Jézus idejében – csak Mózes öt könyvét ismerték el bibliaként. Mivel ott betűhöz ragaszkodó írásmagyarázóként nem találtak olyan helyet, ahol kifejezetten a holtak feltámadásáról esik szó, ezért rövid úton elvetették ezt a tanítást – és vele együtt az ember halhatatlanságáról szóló elképzelést is. Kérdésükre válaszként Jézus először kihangsúlyozza a különbséget az evilági élet (ahol az utódok nemzése fontos az élet fenntartásához) és a jövődó élet között (ahol az élet fennmaradása nem utódok által biztosított, hanem az magából isteni életben való részesedés). Jézus is ugyanarra a tekintélyre hivatkozik, mint a szadduceusok; a mózesi írásokra. Emlékeztet arra, hogy Isten ebben az élő Istenének nevezi magát; azért mindenkinek élnie kell, még a megholtaknak is, mert Ő nem a holtak Istene. A húsvéti hittitok sem mond egyebet számunkra, mint hogy nem kell félnünk a haláltól, mert Jézus feltámadása egész egyszerűen Isten üdvözítő cselekedete. Semmi egyéb nem lehet keresztény életünk alapja, mint a Jézussal való halál- és életközösség. Ezt a hitet naponta megkérdőjelezi számos tapasztalat, amelyek látszólag azt bizonyítják, hogy valójában a halál erősebb az életnél. Talán kipróbálhatjuk egyszer a következő időben, hogy tudatosan higyjünk az életben, naponta állítsuk legalább egyszer szemünk elé, hogy nem a halál, hanem az élet hordozza az örökkévalóság ígérését. Mert Isten, akiben hiszünk, az élő, és nem a holtak Istene. És akinek nem kell félnie a haláltól, csak az vállalhatja az életet – a maga teljességében!